

Sure Rede õhtul.

Otsa kaunatasid selle sambas
Mis Gull' meie pattud ristiks teind —
Jesús, tänno Gulle! — Ma ilm keeb weel,
Ning keik Taewas õhtab; „kui mis
näind!“

Sinno waggad silmad ollid kinni
Sel dól, kust meik walguis sündinud;
Keik So wihamehhed põggenesid
Kuuldes sedda; „niiud on lõppetud!“

Menda lähhab lahkusisse aial
Murre te peält Wagga hinaama;
Ja ta peäsnud waim, mis õnneks lodud,
Touseb, kites, omma tõdega.

Agga waewa-tund meist ka:ub otta —
Aeg meid iggast hädast lahti teeb.
Keik siit tõttab senna wiimse pole,
Mis suur ello Märgiks meile loob.

Otse kui dis õhto willust ka:ub,
Wa:ub ihho ello õhtus ka.
Sõbrad nutwad närtfind kehha illo —
Lähwad, nuttes temmal' hauda kaewama.

Oh! kui sõbrad nutwad, se teeb meile
Mimme — ehk ka jost ei ollegi;
Haua- Kirja loetakse arwast,
Armastusse, Kirja allati.

Jesús! wiha karrikas Gull' anti
Ketssemane aedas katsuda.
Agga wäikse falso-haua warjus
Hingasid Sa ilma tülita.